XLIII

Bibliografia Polska XIX stulecia. przez K. Estreichera Tom VI - A. - O. Dopełnienia. Kraków 1881.

Album Tow. muz. we Lwowie z roku 1862 (Zawiera Lipińskiego Karol. Mazur. Mamrenko? ect. 1868. Kraw. ...

Ameryka Wł. lud. „Dzieli wojowniczy" muzyka ludowa przerobiona słowa Amerykaca Kraków. 1878.

Barthelo Arthur „Zbiór piosnek z tow. fortep. muzyka i słowa".
1. Jeśli diament niższej Jedwany 2. Rozmarzyczcza" 3. Wandzika 4. Banwoiłeniż dzieci 5. Adam Sieni. Sieniołowicza 6. Pod Pantoflem 7. Tyś mi ona 8. Piosnek chrzestelski 9. Bradzy 10. Dziewczynki 11. Niedzielice 12. Młode dziewczęta 13. Świat i Anielio 14. Ojców mazur 15. Moja emulacja

Muzyczna. Warszawa Gebethner i Wolff str. 38. 1 Rub. (około 1870?).
Drugi zbiór piosnek i hymnów z towarzyszeniem fortepianu. W komisie u K. Wilda Lwów. 1878.
Brandel Dr. „Lirnik jako dzwonko„nik z dodaniem artykułu Kozłow„skiego [illegible] Leona Gortana spolszczył W. Tarnowski Lwów. Gubrynowicz..
Zarys historyi muzyki — — przez Józef W. T. (Tarnowski).
Cadorski [?] P. nauczyciel śpiewu i muz. w semin. nauczycielskim w Łęczycy „Łatwa msza na 2 głosy (bas ad libitum) z tow. organ. Sennewald 1877. (45 kop.).
Ciechocki Józef (* 2/10 1845).
Projekt ustawy do mogącego się

utworów tow. muz. przy której szkoła
rozmaitych w Warszawie. Warsz. 1857.
Czerwiński Józ. „Litwinka czyli hymn
legionów litewskich do śpiewu z
tow. fortep. muz. Karola Kurpińskiego
Warszawa 1831.
Czartoryski Konstanty książę
„Die Gesellschaft der Musikfreunde d. ö.
u. ihr Konservatorium 1859—1869. Rück-
blick eines gewesenen Directions
Mitglieds. Wien 1868. (str. 04)
Gazety i czasopisma muz.
Echo muzyczne, pismo wycho-
dzące dwa razy na miesiąc, poświę-
cone wyłącznie utworom muzycz-
nym tak krajowych jak i zagra-
nicznych kompozytorów. Warsz.
Wydawca i redaktor W. Każyński
wychodzi od 1877—1879 rocznie 24 zeszytów.

Przegląd muzyczny. dwór. redaktor
And. Schwarz, od 20 Stycznia
1877 w 8ce.
Damse Józef (ur 1788). śpiewak
i skrzypek [illegible].
Dembiński Bolesław obacz Pol. W. (Pieśni)
Dembiński Maciej organista w
Poznaniu (1807 + 2 marca 1878) wy-
dał kancjonał.
Doering Henryk „Józef Haydn
życiorys i charakterystyka przeło-
żył z niemieckiego H. Bartsch
Warszawa E. Wende 1876. 50 kop.
Fortepian obacz Kontski Ant.
(Sistemacinsky) 1860. Kurzwiński
W. Stycznia 1878.
Freyer August. główne zasady
Harmonii. Warszawa wydanie
2 Dubl.

Galicz Franc. „Szkoła na organy" (Włocławek 3) 1877 Zeszyt I do III wyszedł w Wilnie 1861–1862.

Id. — Muzyka organowa, nowa metoda z nut literalnych z informacją używania takowych, zbiór preludjów ze wszystkich tonów na organ i głos, na [illegible]. Wilno nakład autora 1879. 4°. str. 94 1 Rubel.

Gidlewski Michał Msza do śpiewu z tow. fortep. nak. Fr. Krogulskiego Warszawa 1881.

Górski Władysław Nowa szkoła na skrzypce 1880 Warszawa 2 Ruble

Gubernatis Angelo „Maja" misterjum dramatyczne z włoskiego dramatów indyjskich wyjęte przekład Wł. Tarnowskiego Lwów Gubrynowicz 1876 – 75 ct. (z [illegible]).

Hardowski D. „Staroccy, obraz społeczny ze śpiewami w 4 aktach, muzyka G. Kozłowskiego Lwów. 1879”

Harmonia obacz Frezer.

Jarocki H. 6 Piosnek 1. Serdeczna Zala 2. O niedobrej dziewczynie 3. Pieśń gondoliera 4. Biała róża 5. Skowronki 6. Pieśń dziada - Warszawa 1877. –

Kleczyński Jan „O wykonaniu dzieł Szopena” 3 odczyty w Warsz. 11, 15 17 marca 1879. Wars. 1879. 50 kop. obacz Echo muzycz. i teatr. 1880.

Kontski Antoni „Sztuka mechanicznego wiązania gry na fortepianie Petersburg 1860.

Kretzer Kazimierz „Do Ciebie” śpiew z pianem „Śpiewana mazurka – Semenek)

Tyś mnie zaraniem W. Banarski Warsaw.
która do wszystkich Żelazo Szobera.
Krzyżanowski S. obacz Gadlewski.
Kaźmierski Wincenty Dumka na
jeden głos lub chór z towarzyszeniem
Kolenda z Oraz arf. 1877 Warsz. nakł.
Cohn.
Szkoła czyli systematyczny wykład
gry na fortepianie W. Usielewi-
n Kunzer i Banarskiego. 1875 na-
kładem autora 2 Rbl.
Kudelski C. „Kurze gefasste Stern“
Manie Lehre. Hamburg Schuberth 1865.
Lanzel „Głos miło mazurka cał.
1 Rb. 20 k.
Lenartowicz T. „Łatora“ libretto
opery. Polski Ł. na włoskie Mar-
cocciego... do muzyki Gabriela
Różnieckiego (Rkps 1866 r.).

Lipiński Karol zobacz Kolicki M.
(Oda 1826). Oda na cześć Karola
Lipińskiego Warszawa 1826).
Mirecki jeden z pierwszych drukarzy
nut do 10 pieśni po francusku
wydanych w Paryżu w la-
tach 1875 – 1878.
Muszka zobacz Brandel
(Zenon) elementarz (1875)
Langiel 1876. Oda
gramatyka 1874. Pitschmann
Tomasza 1877. Wolecki
1881. Swiderski K.
1878).
Okołowicz Ed. pierwsze wydane
w Paryżu po francusku
Monnets, Commen-
chall wydane w
Trallin, Mauclaire et Comp.

l. Dalbudmia, Morainville
Schmidtka Cop. do śpiewu z
tow. fortepiano (18 pieśni).

Orda Napoleon „Gramatyka muzyki
czyli wykład teoretyczny i praktyczny melodyi
i harmonii z dodaniem w krótkości o
fudze kontrapunkcie, instrumentacyi
orkiestrowej, o organie, fortepianie i
nauce śpiewu dla wszystkich pianistów na-
pisana przez .. Warszawa. str. 328.
w Drukarni Jaworskiego.

Organizacji ob. Sapecki E. (przewod-
nik 1880).

Organy. ob. Goliar (Altaria 1861–1863).
Grabowski Józef (Pieśni 1877) Sapec-
ki E. (przewodnik).

Grabowski Józef. Modlitwa do
Niebieskiej Matki naszej na głos so-
lowy sopran lub tenor z organem

Msza na chór czterogłosowy z organem
Warszawa M. Orgelbrand 1877.
Msza na jeden głos z towarzyszeniem
organów dla organistów prowincjonal-
nych Warszawa 1874.
Msza Boże stwórco na jeden lub 4 gło-
sy (sopran alt tenor bas) z organem red.
Przegląd Katol. Warszawa 1877.
Pieśni i preludya na organy Warsza-
wa 1877 autor.
Pieśni kościoła rzymsko katol. Tom
I i II (z nutami i tekstem) Warszawa 1879
u Mękarskiego i 4 Rble.
Ortlepp Ernst. Beethoven. Fantazya
charakterystyczna poświęcona mi-
łośnikom muzyki i wielbicielom wielkie-
go mistrza. Przełożył z niemieckiego
H. Bartsch Warszawa. E. Wende
i Sp. 1876. str. 77 30 kop.

Bibliografia Polska XIX stulecia przez Estreichera Tom VIII. – Z. Dopełnienia Kraków 1882.

Pieśni obacz: Chmielowski Józef (Zbiór pieśni dla młodzieży szkolnej nakładem Karola Niemczyka Kraków 1870). Chmielowski Maciej (patryotyczne z r. 1806–1809). Cygan Antoni (Zbiór pieśni polskich z melodyami na 2 i 3 głosy dla użytku szkolnego i domowego ułożył ... nauczyciel przy szkole normalnej w Głogówku. (Oberglogau) 1870.) Gloger Zygmunt (wśród pieśni ludu [illegible] obrzędy etc). Grabowski Józef. Grim Józef Zbiór pieśni z melodyami do kościoła rzymsko katol. najbardziej upowszechnionych. Wilno J. Zawadzki 1864. str 76. – 75 kop.

Złotkowski Mieczysław (Pieśni i kwiaty tłumaczenia z niemieckich kompozytorów). Złotorski Edward S. (z marca 1880). Prusakiewicz Antoni, ni litewskie (czy z nutami?)
Kwiatkowski G. naucz. przy król. semi-narjum nauczycielskiem w Poznaniu. 67 w kościele katolickim najużywań-szych melodyi do 142 pieśni zebrał. Wskazówki mające być uwzględniane przy graniu na organach pieśni podane są w odpowiednich miejscach. Po-znań nakładem wydawcy w dn. pierwszego 1865.
27 der gebräuchlichsten Melodien zu 33 katholischen Kirchenliedern 2 Auflage. Posen Merzbach 1877.
Roger Dolinsz Kr. med. Poznania.
Do polskiego z Gierszym Selarkin

muzyka zebrał i wydał... Kraków 1880.
Niedźwiecki Jan ks. (ur. 14 grudnia 1829
Katecheta przy szkole powszechnej u św. Barbary
w Krakowie — wydał kilka śpiewników
dla użytku młodzieży szkolnej —
Harmonia 4 głosowa ułożył Fran.
Popper ~~nauczyciel~~ prof. seminaryjum
żeńskiego w Krakowie — (w r. 1880.).
Pitschmann Piotr Teorya muzyki
Warszawa 1877. str. 68. 50 kop.
Pol W. „Pieśń o ziemi naszej,
Kantata na głosy męskie z towa„
rzyszeniem orkiestry (w pięciu
ustępach) słowa i przemowa . . .
muzyka Bolesława Dembińskiego
partytura fortepianowa ze śpie„
wem układu autora (poświęcona
J. I. Kraszewskiemu). Poznań
nakład Żupańskiego 1879 (18 marek)

14.

Quatrini Jan. Cuttorpo. Zbiór ulubionych aryi z oper i romansów obecnie w przekładzie polskim. Część II Janowski. (4 rk ?).

Koszyrowski Adam. „Przepiórecz-ka (Křepelička) przer. „Muzyka przez Józefa ~~[illegible]~~ Donatyckiego. W Pradze u J. Stadtlerowej 1827.

Napadalski G. „Przewodnik dla organistów uczących jak organy w dobrym stanie utrzymywać, reperować i strojenie ich samemu uskuteczniać i t.d. pogląd teoretyczno praktyczny dla dyrektorów kościelnych, proboszczów, kandydatów, juższych kościoły, jako niemniej miłośników muzyki kościelnej, objaśniony trzydziestoma drzeworyta-mi. Kraków nakładem autora 1880

1 Rb. 65 kop.

Nowaczyński Andrzej. Marsz obozo-
wy ułożony na fortepian przez K. Kur-
pińskiego. Warszawa 1830.
Marsz wojenny na stare Chłopic-
kiego (marsz tak zwany chłopickiego).
Do śpiewu z tow. fortep. muzyka Kar.
Kurpińskiego. Warszawa 1831.
Wołocki Leonard. Jasełka oratoryum
ludowe w 6 oddziałach w śpiewach
i obrazach uzupełnionych z kolend
kantyczek i melodyi ułożone
na polskiego. Lwów 1881.
Muzyka kościelna parafialna zawie-
rająca preludya we wszystkich
tonacyach część I. (1881).
Zbiór łatwych i śpiewnych utwo-
rów muzycznych dla szkół i pensyo-
natów. Część I. Msze adwen-
towe i kolędy. Lwów. 1877.

16.

Nowiński. Ale obacz Wokalizm.

Śpiewnik (Pieśni) obacz Warszaw. 1887. Orzelski Jan (polski 1880). (Śpiewnik polski dla szkółek i szkół ludowych).

~~Harasiński~~ Studziński Karol

Wyjątek z teoryi muzyki, ściągająca się do sposobu śpiewania, ułatwiający muzycznych oraz zastosowania tejże w praktyce dla każdego rodzaju głosu jakoto sopranu altu tenoru i basu. Warszawa Gebethner i Wolff 1878. — 90 kop.

Zasady muzyki oraz nauki czytania nut głosem wydanie trzecie Warsz. Gebethn. 1 Rubel.

Wyjątki zobacz Karasow. Adolf

Kołysanka na fortepian etc.

na Ks. Wyszyńskiego Warsz. Gebeth. 1877.
Wiemura Władysław op. 29 Opracowane
modlitwa do śpiewu z tow. fortepianu
lub organów i album dla Cecylianów
Warszawa 1877.
Bł. Jan Kanty słowa Cl. y – Warszawa 1877.
Żeleński Władysław „Pieśń Janusza
ze Starej Baśni Kraszewskiego.
Warszawa Hoesick 1879.
Obraz Asnyk A. (Kantata na ju-
bileusz J. I. Kraszewskiego na chór męz-
kich solo baryton z towarzyszeniem
orkiestry słowa Asnyka muzyka Żel.
Kraków. Druk Wł. Anczyca nakł.
Tow. muz. Krak. 1879.) [illegible]
Alto. Sen nocy letniej. Poemat
orkiestrą i z pieśni do słów
Mickiewicza muzyka Żelen. Warszawa.
[illegible].

Biographisches Lexikon des Kaiserthums Oesterreich enthaltend die Lebensskizzen der denkwürdigen Personen welche 1750 bis 1850 im Kaiserstaate und in seinen Kronländern gelebt haben. Von Dr. Constant. v. Wurzbach. Erster Theil. A – Blumenthal. Wien 1856.

Tom I nie zawiera nic.

Tom II r. 1857.

Bochdanowicz Basilius polnischer Edelmann Tonkünstler urodz. circa 1740 zmarł 1804. Był skrzypkiem w teatrze Marinelli'ego w Wiedniu i kompozytorem na fortepian i skrzypce. Wyszło jego kompozycyj: 12 Polon. avec 3 pièces pour le forte-piano (1780).

„Die Violinsaiten" (1784) i Daphnis
et Phillis avec un Adieu pour le
Fortep. a 4 mains". Wien 1798
Artaria. J. Lecz nie te kompozycje
utrwaliły jego sławę, lecz jego dziwac-
twa, do których przedewszystkiem
należy i ogłoszony przez niego
koncert ze współudziałem owych
[illegible] dzieci. W koncercie tym
grano najdziwniejsze kompozycje
Bogdanowicza i tak: Sonatę
na jednych skrzypcach granej
4 smyczkami i 16 palcami – kon-
cert gwiazdowy (Sternkonzert)
Mazurka fortepianowe na 8
rąk i 40 palców a 1 instrumen-
cie. ~~kon~~ Symfonię wokalną
bez słów z echem, kogu-
tów, szczekaniem psów etc.

Obszerniej o dziwactwach tych piszą Gerber i Gräffer. Pierwszy uważa jako typograficzne kuriozum ogłoszenie z koncertu na dzień 8 kwietnia 1802 Drezdnie, mé pod tym tytułem „14 Dumm Fragen, oder die seltene musikalische Familie der Roh-Danowitsch". Ostatni znowu zkreśla stronę tego dziwaka. Wszakże wpadł na szczególny pomysł Klopstocka „Hermanns Schlacht" umuzycznić osobno a mianowicie na 3 orkiestry bez skrzypiec, które zaczęła. Ton na śpiewy bardów przez altówki miały być zastąpione. (Gerber Ernst Ludwig. Historisch-biographisches Lexikon

Der Tonkünstler (Leipzig 1790. tegoż Kleines hist. biogr. Lexikon Lpz. 1812. Gräffer Franz. Kleine Wiener Memoiren (Wien 1845 3 Bde. I Bd. 1 Seite) Meyer J. Das grosse Conv. Lexi. für gebildeten Stände (Hildburghausen 1845) IV Bd.

Doppler Franciszek kompozytor i flecista ur. we Lwowie 1822. Ojciec jego był w Warszawie 1 Oboistą od niego pobierał pierwsze nauki — i wkrótce razem z bratem swym Karolem koncertował we Lwowie Kijowie, Bukareszcie i wreszcie w Peszcie jako pierwszy flecista tamtejszego teatru podczas gdy brat jego jako dyrektor orkiestry tem fungował. Franciszek

operę „Beniowski" w 3 aktach gra-
ną 1847, potem węgierską operę
Ilka graną 1849 która w tymże
roku 40 przedstawień odbyła.
Potem przeszła Wanda 1851 w 4 aktach,
„Dwaj Huzarzy" komiczna opera
w 2 aktach 1853. Beniowski
i Wanda komponowane są w pol-
skim, Ilka i Dwaj Huzarzy
w węgierskim stylu. Oprócz tych
oper komponował wiele utworów
na wielką orkiestrę, 4–5 6 duetów
i utworów na rozmaite instru-
menta. Jego opery (wyciągi
fortep. bez tekstu) wyszły u Treich-
lingera i Wagnera w Peszcie.
W. 1856 przedsięwziął z bra-
tem swym znaną podróż arty.
przez Hamburg do Londynu.

gdzie znakomite pochlebne uznanie
krytyki fachowej jak Musical
Gazette i Musical World.
~~w którym 1858 roku~~ W r. 1858 Karol-
miał wstąpić jako soloflecista i
2 dyrektor orkiestry do nadw. opery
we Wiedniu.

<u>Doppler Karol</u> flecista i kompo-
zytor urodził się w Lwowie 1826. brat
poprzedniego - także uczeń swego
ojca. Po odbytej podróży artystycz-
nej po Niemczech osiadł w Pesz-
cie jako dyrektor orkiestry te-
atru narodowego. Skompono-
wał 2 opery które 1852 i 1854
z uznaniem były przedstawia-
ne a t. „Obóz Grenadierów
opera komiczna w 1 akcie i
Wilk pasterz w 4 aktach.

Libretta po węgiersku. Oprócz tego
pisał wiele baletów i tańców na
flet, które też z bratem swym
mistrzowsko wykonywał.
(Sowiński Les Musiciens. Gazeta
Warszawska, Blätter für Musik
Theater u Kunst 1856. Abendblatt
Des Pest Ofner Zeitung 1856 N° 257
u Über die nationale Oper in Ungarn
von Aladar Oratko. Wiener Theater
Zeitung 1858 N 28 i inne.).

~~tom~~ ~~III~~ IV nie ma.

~~tom~~ V

Gorczkiewicz Wincenty muzyk urodz.
w Krakowie. Współczesny. Z kolebki
krakowskiej muzyki kościelnej z której wie.
tu dobrych muzyków mianowicie Dorna,
gambistów wyszedł. Ojciec jego Dominik
był w poprzednim stuleciu także organi.

stał w Krakowie Katedra. Później przeniósł
się do Warszawy gdzie zmarł też w podesz-
łym wieku. Na posadzie jego krakow-
skiej posiadał Wincenty który jako
organista i dyrektor ~~chóru~~ orkiestry
Katedralnej wspólnie z Ks. [illegible]
[illegible] wielce podniósł zami-
łowanie i gust do muzyki kościelnej.
W tym celu wydał też ~~infantem~~ w 2
zeszytach: „Śpiewy chóralne
kościoła rzymsko katolickiego". (War-
szawa Kraków Lipsk 1848 [illegible],
Friedlein Breitkopf). Posiada-
ł piękną bibliotekę muzyczną.
(Sowiński)

Grabowski Maksymilian (syn
zasłużonego naszego archeologa
Ambrożego który ożenił się ze
znakomitą pianistką Józefą

Nowakowska która jeździła jako panna z ojcem swym Janem Nowakowskim znakomitym wiolonczelistą koncertującą) Nakowmiam było nazwisko Wincentego Dziewiąkiego (+ 1854) który się urodził ... i był wirtuozem na fortepianie i skrzypcach.

Inny Grabowski Stanisław wydał w Haslingera w Wiedniu tuzin (zimnego) Polonezów i Mazurków a śmierć jego (1852?) ogłosiły niektóre dzienniki.

tom VI. nie ma.

tom VII nie ma

tom VIII nie ma

tom ~~XI~~ IX nie ma.

tom X

brakuje.

tom XI z 1864.

Kessler Józef Krzysztof urodz.
w Augsburgu 26 Sierpnia 1800.
W młodości jeszcze przybył z rodzica-
mi do Feldsberga w Morawii gdzie
też otrzymał pierwsze muzyczne
wykształcenie od organisty Bilek,
potem wstąpił do seminaryum
piarystów w Nikolsburgu. Wcześ-
nie już okazał się jego talent
kompozytorski gdyż w 11 roku pisał
marsze i tańce z których niektó-
re nawet w druku się ukazały.
W r. 1816 udał się do Wiednia na
filozoficzne studya, przytem jed-
nak oddawał się i muzyce. Po
4 letnim pobycie we Wiedniu u-
dał się do Lwowa z zamiarem
wyłącznego oddania się muzyce.

Wyjechał też i wkrótce posadę nauczy-
ciela muzyki w domu hr. Potockiego
gdzie przebył lat 4 pisząc w tym
czasie niektóre utwory na forte-
pian pomiędzy temi i sławne
etiudy op 20 wydane u Haslingera,
na ów wiedeński, które w Paryżu
przedrukowano, przez Kalkbren-
nera w tej szkole fortepianowej
polecone, przez Fetisa i Moschele-
sa przez przyjęcie niektórych
etiud do ich szkoły fortepianowej.
Szczególniej zaś przez Liszta
w uznaniu do przedmowy koncer-
tów których używano było. W r. 1829
udał się Kessler do Warszawy a z
tamtąd do Wrocławia. W r. 1835 po-
wrócił znowu do Lwowa. W r.
1858 albo 1859 przeniósł się do

Wiadomo gdzie się teraz dotąd znaj-
duje. Koncert jest jakkolwiek nie
bardzo obfitym ale za to wytworn-
nym (gadającym) skomponowa-
nym. Tego kompozytora napisane
cej fortepianowe i cokolwiek
pieśni zaś o ile znam następu-
jące: Trzy Rondo op. 7. Trois Po-
lonaises op. 9. Variations in B.
op 10. 24 Etude Cahier 1–4 op 20. – 6 pieś-
ni na jeden głos op 22. Fantasia
op. 23. Impromptu op. 24.
Trois Polonaises op. 25. Six Baga-
telles op 27. Trois Nocturnes op 28.
Trois Bagatelles op. 29. 24 Preludes
op. 30. Variations brillantes sur
la marche favorite de l'opera
I Puritani op. 322. Album
mignon (zbiór walców) op. 326.

6 Drakowych piosnek (z [illegible]) op. 33. Ständchen na jeden głos op 34. Les Étrennes à deux op. 35. Marsz i walc op. 36 a. Trois Marches op 36 b. Vingt quatre petites danses op 37. Trois pensées fugitives op 38. Romance et [illegible] op 39. „Das [illegible]" Töchterlein na jeden głos op 40 Ständchen na 1 głos op 41. Ständchen op 42 Cantilena et Toccata op 43 Impromptu [illegible] op 44, Scherzo op 45, Erste Liebe und [illegible] Liebe 2 piosnki na 1 głos op 46 Sonata op. 47. [illegible] op 48. Petites [illegible] (8 [illegible]) op 49. Zweigeistliche Gesänge für Männerchor [illegible] [illegible] [illegible] Opbikd

i [illegible] ([illegible]) op. 50. Qua-
tre études rhapsodiques op 51.
Rondo grazioso op 52. An ihre Augen
"Anfangs wollt' ich fast verzagen"
2 pièces [illegible] op 53, Deuxième
Impromptu op. 54, Nachruf an
Beethoven Marsz żałobny op. 57.
Praktische Übungen zur Ent-
wickelung der Geläufigkeit
im Pianofortespiele op ~~[illegible]~~ 58.
Feuillets d'Album op 61 a. Chan-
sonnette à la russe sans paroles
op 61 b. Une larme sur la tombe
de son élève Mlle la princesse
Therese Sapieha; Méditation
funèbre op 62. Oprócz tych
[illegible] i [illegible] bez liczby
[illegible] a ti! Amélie,
Adieu et Revoir, À son amie

Löris". Louise, Landwirthin, du-nie, Salut a Ratibor (walc) Ständchen 4 męskie kwartety, na chór męski, Wanderers Nachtlied (Goethe) kwartet na głosy męskie, Abendgebet, Lied, Wiegen-Gesang; Chansonnette de berceau, Nocturne elegiaque, Josephina walc, Trois marches, Znawcy przyznają jego dziełom artystyczną wartość. tom XII 1864. s. 82

Kleczyński Jan Bapt. urodzony w Wielkopolsce 1756 umarł we Wiedniu 6 Sierpnia 1828 roku, Grał na skrzypcach i fortepianie. Po podziale Polski opuścił ojczyznę i osiadł we Wiedniu gdzie został urzędnikiem c.k.

Kapeli Dworskiej i dyrektorem orkiestry c.k. nadwornego teatru. na którem to stanowisku zmarł w 72 roku życia. (Sorbi wydawca życie myli jak ten klawiszista ojcem doktora w Gutenbrunn a dziadem sławnego chemika Wincentego Klecz.). Z jego kom, pozycyj są znane. Concerto pour violon op. 1. (Lwów) — dwa Trios pour violon, alto et violoncelle op. 4. (Wiedeń i Ossolińska) Variations pour deux violons concertants sur l'air „Freut euch des Lebens" op 5 (Lwów). Douze variations sur l'air „Mein lieber Augustin" (Wien 1799 Artaria) Trois duos pour deux violons op. 8. Wien

Harcelinger) Źródła: (Sowiński
Gerber Lex. 4 pak 1810. Gassner
Univ. Lex.).

Kątski familia krakowska muzykalna składająca się z ojca Grzegorza jego 4 synów Antoniego, Apolinarego, Karola i Stanisława i córki Eugenii, wszystkich znana.

Antoni K. ur. w Krakowie 27 Października 1817. pianista i płodny kompozytor na swój instrument. Zwiedził Francyę, Hiszpanię, Anglię, Niemcy z wielkiem powodzeniem artystycznem. Zwiedził też ojczyznę – Litwę Wołyń Podole Ukrainę i osiadł w Petersburgu. Sowiński wylicza wielką liczbę jego dzieł której już w r. 1847 liczba

op. 118 Drożąga. W r. 1857 rozpoczy-
nał w Petersburgu klasyczne kon-
certa. Kątski Apolinary urodzony
według Sowińskiego w Poznaniu
1826 według Gassnera w
Warszawie 23 Października 1825
jest najsławniejszym z gromady
braci - skrzypek - Paganini
który go w maju 1838 grającego
usłyszał uznał jego nadzwyczajną
zdolność. Objeździł Europę.
Sowiński wylicza 40 jego kompozy-
cyj z których jednakże 15 było druko-
wanych. Kątski Karol urodz. w.
Krakowie 6 września 1815 skrzy-
pek wielkie podróże odb. osiadł
w Paryżu, jako nauczyciel swego
instrumentu on uczył swego
brata Apolinarego. Liczba

jego kompozycyi wynosiła w r. 1857
op. 27. Stanisław Kątski
urodz. w Krakowie 8 października
1820 pianista żyje jako pianista,
nauczyciel i kompozytor w Pa-
ryżu. Sowiński wylicza 20 jego
kompozycyi wydanych w Paryżu.
Eugenia Kątska urodz. w Kra-
kowie 22 listopada 1816. od-
znaczała się również jako wy-
borna pianistka i śpiewaczka.
Źródła: (Sowiński, Schilling
„Musikalisches Europa" Gassner
„Universal Lexikon der Tonkunst
Schladebach-Bernsdorf, Neues
Universal Lexikon der Tonkunst.
Daje bardzo szczupłe wiadomości
o tej familii. Lipskie „Illustrirte
Zeitung 1848 N 272 &c.

mieszczą biografię Apolinarego
jego portret i kompozycję „La
Pizzarte, Caprice caractéristique"
Dedykowaną Moschelesowi. Szerzą
przedstawia też Meyera wielki Conver-
sato. tom 18. i Dr. Höfera „Biogra-
phie générale tom 28 Dość obszer-
ną biografię i charakterystykę. Szcze-
gólną jest angielska berlińska
z Maja 1849 jako sprawozda-
nie z jego występu pisemnie:
Z tema i melodia protestuje
(tzwingt) w okrutniej jako
sam Liszt i jako jeszcze z nim-
shy. On nie wypisuje swego
temat [illegible] go (so über-
/gewinnend/; on przerabia i za-
gmatwa /verflicht/ je w kunsztow-
nie zadzierzgnięty (verschlun-

gamy/: tworzących i wyraźna jest
nastrojowe z tej kilku rodzajowego
skoczny jako tańca. /sind meist
ob Dünn auf dem mit Macht
zerrissenen Lumpenkleide auf
häuslichem Weg/), w końcu tra-
wiąc i skoczny aby je można
wykonywać w gwarnej zabawie
/ jenem munteren Hochzeitsreihen/.
Takie kontrasty von grellen
Ton-Dissonanzen sind manche
noch nie gespielt worden.
Sein Bogen zieht allen mög-
lichen Thieren die Stimmen
und der Seele auf dem Leibe.
Er spricht wie Salomo mit allen
Bestien, besonders der befiederten
in ihrer Muttersprache. Das
Zwitschern einer von ihnen

[illegible] umflatterten Kohl-
[illegible] plötzlich mit
dem [illegible] ab,
daß man seiner Mutter entrei-
ßen. [illegible] schlägt
der [illegible]
[illegible], daß [illegible] Katzen [illegible]
[illegible]
Portret- obrazek powyższego
w Illustr. Tyg. pod spodem litogra-
fia Waldena (Berlin Schle-
singer) folio.
Tom 13 r 1865.
Królikowski Józef Franciszek
urodził w Galicyi 1781 umarł w Prze-
myślu 17 kwietnia 1839 (pisarz).
Chodził w Sanoku do szkół normal-
nych. do gimnazyum w Przemyślu
a prawo we Lwowie. Petrus

był zakonnikiem w Brzeżanach. Roku 1808 opuścił to zgromadzenie przenosząc się do stanu nauczycielskiego. Otrzymał też ją jako profesor matematyki, fizyki i filozofii w gimnazjum w Zamościu. Pozostawszy jednak opuścił to stanowisko i zajmował różne posady w Galicyi i Mazowszu. W 1820 profesor języka polskiego i literatury w Warszawie przez lat 14. W r. 1834 opuścił je albo stracił a w 4 lata później umarł jako [illegible] podagrą w wielkiej nędzy. Wydał „Prozodya Polska" — rzecz nad [illegible] rozprawa o materyalności i rytmiczności języka polskiego. „Zasady stylu polskiego" Warszawa 1826. „Wzory estetyczne poezyi polskiej"

poznań 1829. Rys poetyki. Poznań 1828. wyd. - wydawał czasopismo Mrówka poznańska.

[illegible] Łukaszewicz [illegible]

Rys dziejów piśmiennictwa polskiego. Wójcicki K. W. Historya literatury polskiej w zarysach. Warszawa 1846.

Kratzer Franciszek Ksawery

Dyrektor chóru krakowskiej katedry żył pod koniec 18 stulecia w Krakowie, był znakomitym muzykiem. Kratzer urządził pod protektoratem ks. Skoratowskiego w Krakowie szkołę śpiewu z której liczni śpiewacy wychodzili. Jego syn Kratzer Kazimierz następca ojca i [illegible]. O pracach ich nie wiadomo nic

nie bliższego. (Sowiński).
Tom 14. 1865.
Józefina z Trzaskolskich Kichaldo-
łowska urodz. we dworze 1780
zmarła w Warszawie 1849. Sławna
dramatyczna aktorka i śpie-
waczka. Już w 12 roku wystę-
powała w trupie Bogusławskiego.
Z r. 1801 wyszła za mąż za ks.
Stanisława do Dasbowskiego.
i opuściła scenę, lecz już po kil-
kunastu latach nie mogąc się
oprzeć popędowi powróciła na sce-
nę na powrót (Sowiński).
Tom 15. 1866.
Lipiński Karol Józef urodz.
w Radzyminie według Sowiń-
skiego miejscowości w Galicji
według innych [illegible]

w województwie płockiem gu-
bernii lubelskiej dnia 30 Paź-
dziernika 1790 zmarł w Orłowie
obok Zborowa w stopnickim
powiecie 16 grudnia 1861. Jego
ojciec Feliks (zmarły 1847) który
zostawał w służbie po domach
magnackich panów jako rządca
dóbr przy [illegible] był także
zręcznym muzykiem i ostatecznie
nadzwyczajnie pozwolił z muzykal-
nemi sprawami do tyla pozna-
jomiony że często powierzali
mu panowie utworzenie i
kształcenie swoich prywatnych
orkiestr. Od swego ojca też
otrzymał mój dziad Karol pierw-
sze wykształcenie na skrzyp-
cach. Gdy jednak przez był to

dwowa gdzie zrobił znajomość z
pewnym urzędnikiem który dobrze
grał na wiolonczelli począł i on
grać na tym instrumencie.
W krótce jednak powrócił do nas,
tak skrzypiec porzucanie się
powodem na owym Panu że
wiolonczellista mniej lub wię-
cej zawsze podrzędniejsze sta-
nowisko zajmować musi, gdy
przeciwnie skrzypkowie do pier-
wszej pozycji wykształcić się
mogą. Mistrzowstwo którego dos-
na wiolonczelli nie dobył pewny,
ważnego też nie mało do zdania.
Sami i potrzeba jego skrzypco-
wego tonu jak też żaden inny
skrzypek przecież tego nie
potrafił. W 2 latach zgasza

otrzymał posadę koncertmistrza
na lwowskim teatrze na której
przebył przez 2 lata pracując.
W tym czasie dał się również jed-
nego i tego samego wieczora
słyszeć ze solami gry na
skrzypcach przy wiolonczeli:
zbierając oklaski swą mistrzow-
ską grą na obydwu instru-
mentach. W r. 1812 został ka-
pelmistrzem teatru i jako
taki musiał wystawiać niemiec-
kie, francuskie i włoskie opery.
Przy tej sposobności mistrzowstwo
jego ~~[illegible]~~ na skrzypcach
zwiększało się a mianowicie
w Dubeltonach w których jak
wiadomo Lipiński był nad-
zwyczajnym. Lipiński

46.

nie grał bowiem na fortepianie.
Którym kapelmistrzowie przez wymarzo-
nia oprzeć się prośbom i pomaga-
gał więc sobie skrzypcami, co go
spowodowało dwugłosowem a,
komponować i współdziałać
gry (Ein harte der Stimmen) [Führung];
markować. Wskutek tego wy-
owocował się w przodujących tonach
niedoświadczenie. Poza tym kom-
ponował na swój instrument
przy czym szczególniej mistrzow-
skie momenta jego ma mówić,
swoją techniki mieć na oku.
Oprócz tego kształcił się też wie-
le wszystkowo. Dzięki jego opiece
postarał się o wykształcenie go
w kilku językach – i Lipiński
pracował też bezustannie

w nabywaniu sobie normatycznych
nauk i wiadomości które też nie
przypuszczało na głębokie rozumie-
nie jego utworów wyższości. Do
r. 1814 przebył na swem urzędow-
skiem stanowisku. Obecności
Spohra we Wiedniu zawdzięcza
go tamże ~~[illegible]~~ Jak z nie którą sztuk-
ków i założycielą wiedeńskiej
sztuki muzycznej. Jakkolwiek
też znalazł się Spohra
współzawodnikiem, mimo
to jednak nie widział się
sposobnym zwracać, swym
własnym kierunkiem coś,
tęczącym cokolwiek zmie-
nić. Swoim szlachetnym
postępowaniem i zwaniem
wiernym przyjaźń nie

Dał on się między przez obce poję-
cia i interpretacye zbić z tro-
pu, gdyż to jest wiadomością,
że prawdziwej sztuki, że pozo-
stając w wstępywaniem w obce
ślady, w sobie samym stałą
podstawę znajduje i własną
swą siłę w dziewiczej czystości
utrzymać umie. (zachować).
~~21/IX~~ Z Wiednia powrócił d. D. Lwowa, jednak,
że aby swym artystycznym studyom zupeł-
nie się mógł poświęcić, rzucił urzędo-
wą posadę. Wtedy zajaśniało jak me-
teor imię Paganiniego. Było to w roku
1817 kiedy dzienniki nie mogły się dość na-
pisać o cudach tego fenomenu sztuki.
Wtedy tworzyły jeszcze sztuki i teatr główną
publicznego życia. Lipiński porzucił na-
tychmiast swe postanowienie i wyjechał

do Włoch aby słyszeć Paganiniego. Przybył
wiosną do Piacenzy gdzie Paganini swój
koncert ogłosił. Na koncercie tym był Lipiń-
jedynym który podczas gdy publiczność
względem wirtuoza cicho się zachowała
Lipiński sam dał głośny wyraz swego
uznania. Zwróciło to uwagę na nie-
znajomego, który też ze swej strony o-
świadczył, że sam jest artystą i z dale-
kiej północy tu przybył aby Paganiniego
usłyszeć. Znajomość z Paganinim była
też natychmiast zapośredniczona, a
Lipiński nietylko że grał z Paganinim
codziennie ale nawet wystąpił z
nim w Piacenzy w dwu publicz-
nych koncertach d. 17 i ~~4~~ 30 kwietnia
1818. /: Tu potrzeba zauważyć że poda-
nia Fétisa w jego "Biographie
universelle" są nieprawdziwe

i prostować je według biografii ~~[illegible]~~ w
Czasopiśmie „Europa" nr 33 z 1859
sprostować.) Tak Lipiński wtenczas,
wówczas wielkiego włoskiego mistrza
był przejęty, tak też i nawzajem
Paganini był Lipińskiemu wzajem-
nym i zrobił mu propozycję wspól-
nej podróży artystycznej po Włoszech, —
Propozycję tę jednak odrzucił Li-
piński i z końcem r. 1818 powrócił
do domu do swojej familii. Po powro-
cie swym do domu dowiedział się
Lipiński że we Lwowie (? mp). Ży-
je jeszcze jeden uczeń Tartiniego.
Był to 90 letni starzec nazwiskiem
Marzumana, który jednak z powodu
starości nie grywał i wskutek tego
nie mógł Lip. nic pojęcia o Tarti-
niego słynnego w swoim czasie na-

tobie. Gdy jednakże Marzmiana
polecił skrzypkowi in Tartiniego
sonaty, z podłożonym tekstem kil-
kakrotnie z deklamatorskim akcen-
tem wygłosić a następnie w a-
nalogiczny sposób wygrać – przyszedł
skrzypek – jeśli nie na Tartiniego
manierę ([illegible]) to przecież
do świadomości szczególniejszego
nastroju, jaki przetwornie oddawała i
tak też wykonana działalność na
słuchaczach wywierała. Od tego
też czasu starał się zawsze wszelkie
utwory muzyczne które grał, przetycza-
nie przyjmować i przypisać to odpowied-
nio w tonach oddawać. W ten też
sposób nabrała gra skrzypka swego
charakteru pełnego duszy i wyrazu,
a wiadomo jest przecież jak zna-

Pomimo + nieuregulowaniem się w wy-
kształceniu kompozycyi Beetho-
vena, przy którego wykonaniu ~~był~~
tylko wskazana droga do celu poza-
nadziei. Po niejakim pobycie w
Dreźnie, udał się znowu w ~~arty~~ artystyczne
podróże z których podróż w r. 1821
do Niemiec i Fr. w r. 1825 do Rosyi
na których wielkie zwiedził tryumfy.
Pokrzepiającym okresem w życiu
Lipińskiego stanowi r. 1829 w któ-
rym Lipiński z Paganinim w
Warszawie się spotkał, gdzie tenże
obaj artyści koncertować zamyślali:
Włoski nauczyciel śpiewu imieniem
Soliwa jednakże uzyskał na koncerta
Paganiniego rozumni tyleż entuzjastów,
rozdzielił obu jeszcze ~~ze~~ zespołka,
nia w Piaseczni zespojonymi

artystów i korespondentów takich de-
monstracyi, że utworzyły się dwie
partye w łonach każdej swojego pro-
tegowanego na koncert (z narzędziem)
[illegible], ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Wskutek tej rywalizacyi
zmuszony był Lipiński zamieścić
w warszawskich gazetach publiczne
oświadczenie, które się kończyło
na znanem „Anch'io son pittore"
odpowiadało. (Zwraca się uwagę
na [illegible] interesujące porównanie Lipiń-
skiego z Paganinim które w źród-
łach się zamieszcza). Z Warszawy
powrócił Lipiński do Lwowa, który
znów po kilkuletnim pobycie w
r. 1835 opuścił, aby w towarzystwie
swojej żony i córki przedsięwziąć
wielką podróż artystyczną po

Niemczech, Francyi i Anglii. Do
Niemiec i Lipska powrócił on
w Sierpniu 1836. W r. 1839 zamia-
nowany został pierwszym koncert-
mistrzem saskiego Dworu w Dre-
i Lipsku tu objął tą posadę. Głów-
nie jego ~~zabiegom~~ usiłowaniom
zawdzięcza zbogaconą [illegible] został
Król saskiej Kapeli swej odpowied-
nią reorganizacyę.
Dwadzieścia lat spełniał Lipiński
na stanowisku tem z uznaniem,
naraz swe obowiązki [illegible] w 1858
Dotknięty został ciężkim dla artysty
i muzyka ciosem, albowiem [illegible]
na lewej ręki, z którego to powo-
du usunął się ze swego stanowiska.
W następnych dwu latach zwiedził
Lipiński [illegible] w rozmaitych Kapelach.

wypłakał też zmartwienie ale nie
wypłakanie swego cierpienia. Ulu-
bioną myślą jego było teraz w jednem-
nym węgłu Karpatach zakupić so-
bie jakąkolwiek Włość, utworzyć
tam dla wszystkich schronię i przyjmo-
wać do niej tylko biednych albo
utalentowanych i dających się powo-
dować między ludzi. Sądził bo-
wiem że biedni [illegible] się wzajem
i kształcić i należy się po nich naj-
lepszego spodziewać. Lecz tylko po-
łowa jego życzenia się spełniła, spro-
wadził się do swej małej ojczystej
rodzinnej, a spełnieniu się drugiej
przeszkadzała mała własna rzecz,
ta mianowicie jego wątłego porzucenia
pełne. ([illegible].
Jako kompozytor wydał [illegible]

[illegible]:

Deux Caprices pour Violon avec accompagnement de Basso. Lpz Peters op. 2. —

Sicilienne variée (tamže) op. 3.

Variations en sol op. 4.

Variations pour violon et orchestre (Lpz. Breitkopf a Härtel) op. 5.

Deux Polonaises tamže op. 6.

Rondo alla Polacca tamže op. 7.

il Dangio op. 13.

~~Trio pour~~ Trio pour deux violons et voll. tamže op. 8.

Trois Polonaises pour violon et Piano tamže op. 9.

Trois Caprices pour violon et Piano Lpz. Kistner op. 10.

Variations sur la Cenerentola Lpz. Peters op 11.

Trio pour deux violons et violoncelle tamže op. 12.

Premier Concerto en fa mineur
tanzie op 14.
Variations sur le Pirate Wien
Haslinger op 15.
Duetto d'il Crociato Leipz. Hof-
meister op 16.
Rondo alla Pollacca sur un air polo-
nais Leipz. Peters op 17.
Rondo de Concert Leipz Breitkopf. op 18.
Souvenir de la mer Baltique,
Divertissement avec piano tanzie
op. 19.
Variations sur le Barbier de Se-
ville tanzie op. 20.
Concerto Militaire tanzie op. 21.
Variations de Bravoure Leipz
Peters op 22.
Variations sur la Sonnambula
Leipz Kistner op. 23

Troisième concerto en mi mineur
Lpzk Hofmeister op 24.
Adagio elegiaco pour les concerts
Berlin Schlesinger op. 25.
Fantaisie et variations sur les
Huguenots Mayence op. 26.
Réminiscences des Puritains
Lpzk Breitkopf op. 28.
Trois Caprices pour violon
Hamburg Schuberth op 29.
Fantaisie sur Hernani Lpzk.
Hofmeister op. 30
Fantaisie sur des airs napoli-
tains op 31.
Quatrième Concerto Lpzk. Hof-
meister op. 32
Fantaisie sur la Cavatine de S.
Stefani Mayence op. 33.
Trois Caprices dans le style

Dramatique pour violon avec accom- op 47.
pagnement de piano Wien Haslinger.
Six morceaux de salon pour violon
avec piano, sur les „Soirées de
Rossini, I marinari, la Serenata,
la Danza, l'Orgia, la Pastorella,
et la Regatta veneziana. Mayence,
chez Schott
Trois mélodies de la Parisienne
Drezno.
Oprócz tego Pieśni polskie i ruskie
~~[illegible]~~ Wacława z Oleska z
muzyką instrumentowaną przez
Lamberta 1833 Piller.
Oprócz tego znane są jego niektóre kompo-
zycje do pieśni Padury, do
polskich ballad Mickiewicza.
Przerabianie Chopina melodyi
na skrzypce — a szczególnie

podzięki świata muzykalnego za-
służył on sobie za komentarz
który do Haydna kwartetów
smyczkowych i Bacha sonat
na fortepian i skrzypce przez o-
znaczenie tempa i sposobu pro-
dukcyi (Vortragsweise). napi-
sał. Że artyście takiej miary nie
brakło na odznaczeniach ro-
zumie się samo przez się. Tu nad-
mienimy tylko że już w r. 1808 za-
mianowany został pierwszym skrzyp-
kiem rosyjskiego dworu a jego
król Fryderyk August saski
odznaczył go król. orderem
Albrechta.

Źródła.

Co do dnia urodzenia Lipińskiego
istnieje dwa różne podania.

(wedle informacyi familijnych)
Wiadomości familijne narracza;
jądrem jego urodzeniu na 4 lata,
pada. Wzmianka metryka pr.
Daje Dziś 30 Lat Dziennika. —
Europa Chronik der gebildeten
Welt Lpzk 1859 N. 33. — Männer
der Zeit. Biographisches Lexikon
der Gegenwart Lpzk 1860 Karl von
dorth.) — Krakauer Zeitung
1862 N 8 i 9. — Conv. Blatt
der Grätzer Zeitung 1862 N 10 i 12. —
Zellners Blätter für Theater Musik
u. s. w. Wien 1861 N 104. — Neues
Universal Lexikon der Tonkunst
von Schladebach u. Bernsdorf
Dresden 1856 Bd II S. 778 — Gassner
Universal Lexikon der Tonkunst
Stuttgart 1849. S. 547 — Schilling

Das musikalische Europa Speyer 1842. S. 213. – Postęp Wien 1862 N 10 z portretem drzeworyt. Dziennik polski drezno 1862 N 3 i 4. – Dalibor, časopis pro hudbu, divadlo a umění vůbec Praag 1862 N 7. Sowiński les musiciens [illegible] –

Także nowelistycznie występuje Lipiński w polskich i niemieckich opowiadaniach. Tak n.p. w opowiadaniu J. J. Brauna „Ein starkes Herz" drukowanem w dodat. do Wiener Zeitung Muster und Modenzeitung „Victoria" 1862 N 5 w którem szczególniej, Zakończenie (Nachrede) z powodu Lipińskiego. z przesłałyjaś papie„ nie jest uwagi godny.

Obszerniejsza nowella Dzi…

także w Pradze wychodząca mu-
zyczna gazeta „Dalibor" 1862 N°
26 i dalsze pt. „Paganini-a
Lipiński" przez Maxa Körnera.

Portrety.

Facsimile z podpisem Karl Lipiń-
ski, Kriehuber litogr. 1857 Ryso-
wany u Joh. Höfelich wydany
u Tobias Haslinger ([illegible] folio).

Sąd o Lipińskim jako artyście

J. W. [illegible] [illegible] gazeta
pisze:

Lipiński ist ein Künstler für sich
und steht als solcher einzig: doch
ist seine Grundmaxime [illegible] in
der deutschen Schule zu suchen.
Die größten Schwierigkeiten [illegible]
[illegible] seinem [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]

lich ab, und verzweigen sich so weich
und geschmeidig, daß er ohne die
geringste Gefahr, sicher in sich selbst
mit ihnen spielen kann... Alles
ist Ton, in jedem Teile und je-
der spricht dabei das innerste
Gefühls. Sein Strich ist lang, breit
gewaltig und wieder so zart,
wie feinstes Säuseln; jede
Weise des Mannigfaltigen ist
rund, deutlich voll und schwung-
haft; auf den entgegengesetzten
Punkten des Starken und Schwa-
chen immer noch in den wun-
derlichsten Schattierungen ver-
schieden gewogen, so daß er
durchgreifend Stärke mit Stär-
ken das leiseste mit noch
leiserem überraschen und

nachstehend zugleich veröffentlichten.
Einen gegenwärtigen Violinvir-
tuosen kennen wir nicht, und
wir hörten Sie grüßen.
Tak [illegible] i [illegible].
Także i o kompozycyach [illegible]
pisze [illegible]: „Seine Kompo-
sitionen sind kräftig, nicht
allein als Übungen für
fortschreitende Violinspieler be-
trachtet, denen sie nicht genug
empfohlen werden können,
sondern auch ihrem musika-
lischen Gehalte nach."
Das Schladebach Bernsdorfsche
Universal Lexikon der Ton-
kunst. bezeichnet sie hinge-
gen der seinen vorstehenden
negativen Stimmung für:

„Ziemlich untergeordnet in Be-
ziehung auf den musikalischen
Werth(!) Oryginalność jego
przewyższa wszystkie — [illegible]„
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
i Paganiniego — i [illegible]
([illegible]) jak Szafira
[illegible] z [illegible]
„Argus" 1837 str. 335.
„Auf der Violine — [illegible]
„ [illegible] das Romantische mit
dem Klassischen. Paganini
ist der Repräsentant des Ro-
mantischen [illegible] der
[illegible] des Klassischen.
Bei ihm ist alles jenes, zur
echten Weihe der Kunst, [illegible]„
[illegible] Ruhe, die ganz allein
~~das [illegible]~~ jenem in sich abge-„

schlossene und [illegible] Natur Ruhe, die ganz allein das Heitere und zugleich Kindlichste und Höchste aller Classizität, aller inneren Vollendung ist. Bei Paganini vergessen wir die Kunst über den Künstler, bei Lipinski vergessen wir den Künstler über die Kunst. Paganini's Violine bewundert man, Lipinski's Violine liebt man. In Paganinis Geige ist aller capriciöse Reiz einer Italienerin, zwischen dem flötenartigen Duftgetön der Liebe ertönt ein wilder Zigeunerinnenruf, das zärtlichste Girren wird von einem wilden Dämonenklang zerrissen; über die glühendsten fühlten

Augen der Gewährung(?), ziehen sich Gewitterwolken mit dro- [illegible] und unter dem verführerischsten Lächeln, lau- ern verräterische Dolche. Wir leben hier mit Angst, bangen, daß sie mit Zittern und unter ihren süßesten Träumungen(?) Druck und Unheimlichkeit nieder. Des Spielers(?) Geige aber ist volle Anmuth, das ganze begei- sterte Gemüthsleben eines schönen Polen. Da ist Klarheit und Tiefe, rührende Nationali- tät, Gediegenheit des Gefühls, Weichheit, süße, verschwimmende(?) wohlthuende sommerliche(?) milde und erhebende Lüfte(?) Kraftfülle und Romantik(?)

gegründeten Berühmtheit.
Paganini hat uns gezeigt, was
ein hartes und Gebieter über die
Violine als Sclavin gemacht,
zu welcher Knechtschaft sie sich
herab läßt, wie sie die här-
testen Sclavendienste mit Lust
und mit Anstand verrichtet,
wie sie selbst die mich handeln,
Paar Launen und Capricen
(spr[illegible])
ihres Herrn mit gelenkem
und wunderbarem Gliedern
vollzieht. Ich habe Paganini
ein spielen hören ohne an
den Leibeigenschaft der Violine
zu denken.
Lipinski hingegen zeigt uns
was ein liebendes, fühlendes
Herz, ein klarer Geist, ein

kräftiges Gemüth über die Violi-
ne als Seelengeliebte, zu wel-
cher innigen Empfindung, zu
welcher seligen Stimmung
zu welcher gemüthlichen Rührung
und unglaublichen zärtlichen Er-
wiederung für die Hand der
Liebe zu führen vermag!!!
Bei Lipinski ist die Kunst in
ihrer heiligen angestammten
Unverfälschtheit, in ihrer lau-
teren Reinheit in ihrer un-
verkünstelten und unge-
schminkten Weihe vor uns er-
schienen. Seine Violine ist
keine Coquette und keine [illegible]-
[illegible], sein Bogen ist
kein Seiltänzer und kein
Luftspringer: Er spielt seine

bescheiden, anspruchslos, er nimmt
sein braunes Liebchen, die Viole,
es zu herzen und wie wenn am-
[illegible]. Sonne über dem
erwachenden Wald zieht der
Reigen über die Gärten hin, und
die Schlummernden in ihnen alle
werden wach, die Nachtigallen
und die tausend Sänger des
Haines und aus dem hölzernen
Boden steigen sie heraus,
die geheimnißvollsten Töne und
die herrlichsten Klänge, und
sie ziehen ein hier wie Geister
der Liebe, die Wehmut des
Schmerzens und der schmel-
zenden Lust und bewegten
unsere Brust und unser Herz
mit einer Welt voll geistiger

Wesen und Empfindungen. Er aber steht unergründlich da, ein Beschwörer der Tonwelt, er allein ganz zu Hause in dem magischen Zauberkreise seiner Klänge. Das ist Chopin!"

Wobec tego nie wydaje się ze strony [illegible] [illegible], jeśli [illegible] wspomnianych demon, [illegible] i [illegible] zjawisk [illegible] swej [illegible] która oparł na przysłowiowem „Anch'io son pittore".

Lewiński Ignacy zyskał od lat wielu [illegible] przez dzieła pedagogiczne na fortepian pisane, Variacye op. 1. etc.

Etude in Des op. 3. Variations et Polonaise brillantes op. 4.

Barcarolle de la Muette de Portici op 5. L'Innocence, rondoletto a quatre mains op 6. Rondino sur Fra Diavolo op 7. Thema de l Krautzer op 8. Thema de Beethoven varié op 9. Rondino sur le Serment d'Auber a quatre mains op 10. Variation sur la Sonnambula op 11. Wyszły też trzy zeszyty „Die ersten Lectionen. Eine Folge von fortschreitenden circa 26 den andern sich anschliessenden Übungen. Z notatki Frankl „Sonntagsblatter" dowiadujemy się że Lewandowski w latach 1844 i 1845 kilka udatnych pieśni piosenek między innymi „Der Mönch" von Raggazini

74.
„Die Brautfahrt" Mauryzego Hartmana komponował a przedtem i Ryszka wyrażono się zaś mowa. (Sowiński. Les m. Frankel L.A. Sonntagsblätter Wien 1845 str 357.
tom 16. r 1867.

Lubomirski Kazimierz Ks. urodz. w Czerniejowie 13 lutego 1813 syn zmarłego 1842 Księcia Fryderyka i Franciszki z Wyżyckich. Szczególniejsza skłonność do muzyki spowodowała szczególniejsze w tym kierunku wykształcenie. Pomiędzy innymi był jego nauczycielem śpiewu i teorii muzyki nadworny drezdeński Jan Fryderyk Dotzauer. Liczba jego kompozycji przedrukowana w niemieckich i warszawskich

~~Kompozytor~~ nakładem przechodzi 50. Oprócz utworów salonowych, tańców i t. p. posiada wiele bardzo pięknych pieśni do narodowych [illegible] bardzo szczęśliwie. Od r. 1860 żyje w Równem na Wołyniu oddany całkiem swej sztuce i jako kura-tor jednego tam rządowe-go gimnazyum. (Sowiński).

Madeyski Marceli współczesny. Wiadome mi produkcye jego kompozycyi: Emilie Valse, Les Etoiles, Trois Valses, Feuille d'Album, Polka-mazurka, Les fleurs animées Valses, Livr I La violette, Le Muguet, La Lierre; Livr II. La rosée, ~~Le bluet~~ Le Bluet, La perce-neige, — Mazur w C. Mazur C m. Mazur Es. Melodies

sans paroles dans I Idylle, La prière, l'art perdu livr II Chant montagnard Inquiétude, Le tourbillon (wiązan Moskotti) La Plainte, L'aveu, Dana nocturnes (tamże) Kolęda ~~Cantique~~ Le Noël Cantique Spirituel slave transcrit (tamże). Polonez z t. Polonez w Es Reverie. Wreszcie mam szansę skomponować więcej pieśni „Boh. Dana Zaleskiego pod tyt. „Pieśni Bohdana Zaleskiego ułożone w mu, zyką ze towarzyszeniem fortepianu. Swój wołaj. (z pieśni: Najsygrzi! Trzy lotry, Zakochana, Co ja widział) W albumie Tow. muz. we Lwowie za r 1864 znajduje się kilka jego kompozycji fortepianowych do śpiewu z tow fortepianu.

tom 17 z. 1867.

Maxilewicz Wincenty kompozytor urodz. około 1685 miejsce urodzenia nieznane Zmarł w Krakowie 24 Stycznia 1745. Od lat trzydziestu był kapelmistrzem w Krakowskiej Katedrze. W bibliotece katedralnej mają znajdować kilka jego kompozycyi – koleje jego życia nieznane. (Sowiński).

tom 18 z 1868.

Mioduszewski Michał Marcin ks. urodz. 1787 w Warszawie. W 1804 wstąpił do zakonu Missyonarzy. 1810 wyświęcony na księdza. Wydał „Śpiewnik kościelny czyli pieśni nabożne z melodyjami w kościele katolickim używane a dla użytku kościołów parafialnych zebrane." Kraków 1838.

który następnie wspólnie z trzema in-
strumentami (Dudałkami). Wydał
tańce, Pastorałki i kolędy z melodya-
mi oryg. pieśni wesołe Lwów Kraków
1843. (Sowiński, Wójcicki
Historya literatury. Encyklopedya
Orgelbranda).

Mirecki Franciszek kompozytor
urodził w r. 1791 według innych w
r. 1794 w Krakowie zmarł tamże
29 Maja 1862. Z muzykalnej rodzi-
ny. Jego ojciec, matka dobrze
znający przedewszystkiem zaś dzia-
dek z matczynej strony Dominik
Gorączkiewicz wyborny organista
byli wszystkiej dobrymi muzykami.
Franciszek grał już w 4 roku na
fortepianie a w r. 1800 dał swój
pierwszy koncert na dworze

jeden utwór Haydna i sonatę
Beethovena z podziwienia godnem
wykończeniem wykonał. Tymcza-
sem pierwsze studya szkolne a w
r 1814 udał się do Wiednia. Tu za-
czyna się jego artystyczna karyera.
W Wiedniu poznał się z Beethowe-
nem, Hummlem, Riesiem i
Moschelesem, później z Preindlem
i Salieri'm. Publiczne koncer-
ta kwartetów muzyki kameralnej
które w owym czasie w Wiedniu
kwitnęły, oddziałały na naszego
muzyka bardzo dodatnio, który
u Hummla pobierał naukę kom-
pozycji. Początek powziął na-
jakiś czas jego muzyczne studya.
Józef hr Ossoliński od 1809 do 1826
prefekt c.k. nadw. biblioteki

zepsuł Mireckiego [illegible] nie dość
a ponieważ Chrzebski obfitą i bogatą
bibliotekę posiadł, zajął się Mirecki
porządkowaniem tejże co mu około
dwa lat zajęło. W tymże czasie skom-
ponował znów kilka utworów muz.
W r. 1816 opuścił Mirecki Wiedeń
i udał się do Wenecyi gdzie przeby-
wał w latach 1816 i 1817 oddając się
wyłącznie wszystkim studjom.
W Wenecyi zwrócił przedewszystkiem
uwagę na instrumentacyę wło-
skiej szkoły, która w owe były ~~przepa~~
bardziej [illegible] jak niemiecka.
[illegible] na szczególniejszą
na technikę ich śpiewu. Z Wenecyi
gdzie prócz tego pilnie grał na forte-
pianie i organach udał się z po-
lecającymi listami do Medjo-

1 [illegible]skiego nakładem p. Ricor-
di'ego. W Medyolanie poznał
kilka znakomitszych muzyków włos-
kich między nimi skrzypka Rolla
pianistę Pollini'ego kompozyto-
rów Pacini'ego i Pavesi'ego.
~~W r. 1817 roku~~ z końcem roku 1817
udał się do Paryża lecz chociaż
zaopatrzony polecaniami Ricor-
di'ego było mu trudno wyjednać
jakąś wziętość, zaczęto dzieło które
w Paryżu u Carli'ego wyszło zaś,
[illegible] nań uwagę znawców muzyki
i ustaliło jego sławę. Były to 50 psal-
mów B. Marcello które Mirecki
wydał ze swym akompaniamentem.
Praca która gruntownej znajomości
harmonii wymagała. Pierwszy
wydany przez tej publiki księgi

nie doznał jednak od księgarzy przy-
chylnego przyjęcia i Mirecki jednak
poparty ojcowskiemi radami Cheru-
biniego nie dał się zbić z tropu, i
dokonał wydawnictwa swego dzieła w
12 zeszytach i ustanowił swą sławę ja-
ko dobry kompozytor i harmonista.
Przy tem jednak prowadził on pilnie
w Paryżu swą naukę w generał-
basie i harmonii, arangżował
kilka oper na fortepian a nawet
skomponował sam operę do słów
Kniaźnina „Cyganie" która w
w 1820 za pośrednictwem księcia
Adama Czartoryskiego w Warszawie
z powodzeniem wystawiona była.
Z Paryża udał się M. w r. 1822
znowu do Medjolanu. W przeciągu
roku napisał tam muzykę do trzech

Adolfina, Octavia" „Rob
„Zamek w Kenilworth" i „Przer-
wana Bachanalia". Przerobił
też [illegible] operę Rossiniego na for-
tepian na 4 ręce i przerobił w
ten sposób fachtycznie studya
instrumentacyi i wyszkalał
się w ten sposób w dramatycznym
muzycznym stylu. Wydana przez-
niego w swym czasie rozprawa
o instrumentacyi i orkiestrze-
tacyi zawiera wiele cennych
wskazówek i znalazła w przychyl-
ne przyjęcie w muzycznym świecie.
Następnie napisał dla Tonny
operę „Oceanides w Pergamie" któ-
rej przedstawienie z powodzeniem
w międzyczasie zaszłej śmierci
Karola [illegible] wstrzymano, co-

pierwsza w grudniu 1824 nastąpiła i 26 razy z rzędu z wielkiem powodzeniem powtarzaną była. Teraz rozpoczął Mirecki którego imię było już głośne we Włoszech podróż artystyczną i zwiedził Florencyę, Rzym, Neapol i powrócił do Medyolanu aby zająć się przygotowaniami do wyjazdu. Objął bowiem dyrekcyę teatru „San Carlo" w Lizbonie i odjeżdżał tam z trupą śpiewaków i tancerzy. W marcu 1826 przedstawił w teatrze tym nową swą operę „Dwaj Galernicy" z powodzeniem. Przedstawienie drugiej opery „Hadryan w Syryi" musiało być z powodu śmierci Jana VI króla portugalskiego zaniechane, gdyż z powodu

tego miejsca nietylko Polaczek
posiadłościach zamieszkałych ale nawet
i twierdzy owej rozpamięć. Mirecki
udał się do Anglii powtórnie jed-
nakże i stamtąd przez Paryż do
Genuy napowrót, gdzie się o-
żenił i osiadł jako nauczyciel
śpiewu. W Genui przebył lat 12
wyjeżdżając tylko czasowo w podróż,
że albo czasami po Włoszech lub
Niemczech. W r. 1838 wysłało do
niego rodzinne jego miasto Kra-
ków zawezwanie aby objął w
niem kierownictwo założonej
właśnie szkoły śpiewu dramatycz-
nego, którym też Mirecki
został. W tej roli zorgani-
zował tę nową szkołę, którą 24
uczniów objęła przy bieżącej

Ze szkoły tej wyszli dzielni śpiewacy, w czym między nimi i aktor Warsz. opery Jan Szczepiński, bas Walery Nowakowski, sopranistka Honorata Hoffman i innych. Nawet i za granicą znane śpiewaczki: Józefina Reszkówna [?] i Karolina Fryben [?]. Zajęcia te nie pozwoliły mu oddać się innym pracom; mimo to napisał do słów Fredry „Nocleg w Apeninach" operę która w r. 1845 przez jego uczniów śpiewaną i z ogólnym poklaskiem przyjęta była. Partyturę z włoskim i polskim tekstem wysłał do Ricordi'ego w Medjolanie. Miros-[?]ki pozostał na stanowisku aż do swej w r. 1862 zaszłej śmierci. W r. 1852 napisał 2 msze

i 4 offertoria na kontralt [illegible],
[illegible] w [illegible] a w 1855 r.
Mannheimera jedną symfonię
na wielką orkiestrę. Co się dotyczy
jego działalności kompozytorskiej
to zaznaczyć należy, że on
w swych utworach pierwiastku
narodowego [illegible] oryginalność, bogactwo melodji i [illegible],
nagannej techniki. Przyczyna tego
[illegible]
[illegible] opery (1817–1808) i [illegible],
[illegible] się [illegible] na obcych
wzorach. [illegible]
[illegible] się pr-
[illegible] przed [illegible]
gdyż jako takie uważać należy
jego „Pogląd na muzykę" Praga
1860. Praca ta z [illegible]

w „Ruchu Muzycznym" z r. 1861 N° 5–6 wyciągi ogłosił, nie wspomina jednak w jego wstępie zamie-szczonego tam w znanej książce że ta praca nie była szczególną. Mirecki proroctwo i dwu synów z Otrążek jeden muzyk Stanisław a drugi Kazimierz malarstwo porzu-cił.

Prace Mireckiego ogłoszone. Tego w rękopisie proroctwa wszystkie dzieła jak opery balety oraz inne, nie wspomniano powyżej.

1814–1817. Trois polonaises pour piano op. 1. Trois polonaises pour piano op. 2. Trois Mazurkas pour piano op. 3. Rondeau des Krakowiak pour piano op. 4. Rondeau des Mazurkas pour piano op. 5

Douze variations sur une cracov-
vienne pour piano op 6. Rondeau
pour piano op. 7.
1816—1817. à Riccordiago — Me-
Agolanid. Quatres Polonaises pour
piano op 8. Variations sur un the-
me de l'opera Faniska pour pia. op 9.
1817—1820 à Carliago à Poryim.
Dix variations pour piano sur le
Carnaval de Venise op 10. Va-
riations sur l'air "Del margine
d'un rio" op 11. Rondeau pour pia-
no Alla ~~[illegible]~~ Polacca op 12. Fan-
taisie et variations sur la Roman-
ce: "Bien aimé qui jamais m'ou-
blie". op 13. Grand Trio pour piano
violon et violoncelle, dédié a
Gaspard Spontini op 14. Cin-
quanta Salmi di B. Marcello

cogli accompagnamenti di F. Mi-
nacchi Palasco, revisti dal M. L.
Cherubini "12 canzonette fol. vol.
(2 tomi). op 15. Madrigali di Cla-
ri Duetti et Terzetti. 9 canzonette
op 16. Duetti di Durante op 17.
Trois sonates pour piano op. 18.
Divertissement pour piano et
guitarre op 19. Divertissement
pour piano sur les motifs de Tu[?]
en Italie op 20. Trois sonates
pour piano seul op 21. Deux so-
nates pour piano et violon op. 22
Grandes variations pour piano sur
l'air Halte-là op 23.
1822-1826. a Ricordi Milano.
Tre sonatine per piano op. 24.
Trattato intorno agli ~~[illegible]~~-
~~menti~~ istromenti ed all'istro-

mentazione (Milano 1825) op. 25.
Rondeau pour piano op 26, Tarantelle
op 27.
1826 Pedrocco prologue a diabonnie
3 pages opéra Leandro in Bergamo
i Due forzatti: Duo d'Evan.,
Duo pour soprano et tenor op 28
Rondo pour mezzo soprano op 29.
Ouverture de Due forzati a quatre
mains op 30 Cavatina pour bari-,
ton de Due forzati op 31, Duo
pour tenor et baryton idem op. 32
Duo pour soprano et tenor idem op. 33
Duo buffo pour deux basses idem
op 34. Quatre pour soprano tenor
et deux basses op. 35.
1826 – 1838. Trio pour piano
violon et basse op 36 (1832 Ricordi)
Messe pastorale avec orchestre
op 37.

Adagio et Allegro pour piano deux violons alto violoncelle et contrebasse op 28 (Wien Haslinger)
Mazurek varié pour piano et violon obligé op 29. (Mazurek ten który się ukazał pod imieniem Liwowego nakładem[illegible] Sowińskiego jako Mireckiego).
(do biografii Mireckiego.
Encyklopedya Orgelbranda, Sowiński Les Musiciens (według tego urodził 1794).
Mirecki zostawił dwóch synów pierwszy z nich Kazimierz Mir. poświęcił się malarstwu grafiki, tam jednak zdolności na violon. celli i występował nieraz w Krakowie w dobroczynnych koncertach. Drugi Stanisław Mirecki

wyborny pianista i kompozytor
pod kapelmistrzem teatru tej się ka-
tedry. Wierba jego dział muzycz-
nych posiadali obecnie 20 [illegible]
tanie Fantaisie brillante sur
l'air d'une danse polonaise
i Pomnę Boże mi rodacy op 10.
Kraków 1860 [illegible]) Warszawianka
op 19 tanie, Za zgromnym dnie-
strzem [illegible] [illegible],
[illegible] op 20 tanie. Trois
pieces de Salon 1864 tanie,
8 nouveaux chants patriotiques,
[illegible] polonaise Transcripto Kra-
ków 1860 Gorzkowski.

<u>Mikuli Karol</u> kompozytor
urodz. w Czerniowcach 20 Paź-
dziernika 1821. Jego ojciec
Ormianin żyje w Czerniowcach

jako kopię i wierną realności.
Chopinowi już wypadało dalności do
muzyki i otrzymał też pierwsze rzeczy
tejże w swem rodzinnem mieście.
W Konserwatorium Warszawskiem,
zaś przez Juliana Kolberga
(zmarłego 1850) przyszedł Mikuli
po raz pierwszy niektóre kompo-
zycje Chopina, które go tak potężnie
mile zajęły, że je tego nut nastąp-
nie wygrał potem rodzice na
usilne jego prośby posłali na
naukę jego u Kolberga. Po
roku pracowitej nauki oświadczył -
Kolberg, że Mikuli postąpił, już tak
że może zupełnie publicznie występować.
Zaznajomienie Mikulego do Chopina
było przez Kolberga tylko pośrednio-
czone. Tymczasem przewadził

uczyli innego swe nauki i w 1839
udał się do Wiednia na medycynę.
gdzie życie ~~artyst~~ artystyczne stolicy
nie pozostało na niego bez wpływu.
Wreszcie w r. 1844 rodzice pozwo-
lili udać się do Paryża ~~gdz~~ gdzie pod
kierunkiem Chopina uczył się
piana a pod Reberem teo-
rii Harmonii i kontrapunktu.
Rewolucja 1848 przerwała jego
studya, i powrócił do domu
rodziców gdzie sam już dalej
się kształcił. Udał się następnie
w podróż artystyczną do Kijowa
Lwowa, Pesztu, Bukaresztu i
innych miejsc pod. Rossyi
ze znakomitym powodzeniem
W r. 1858 został powołany przez
Krakowskie Tow. muzyczne

na artystycznego dyrektora. Na starą
wszakże tem rozumiał Mikuli całą
gorliwość swą do podniesienia
nie tylko z umiejętności tego co najlepiej
mianowicie kierowanego stowarzy-
szenia muzycznego. Zaprowadził
szkołę muzyczną. Tak rozwinął
jako nauczyciel Harmonii i kompo-
zycji jako dyrektor orkiestry i
chórów i jako wykonawca virtuoz
a i kompozytor bardzo rozległą
działalność. Z kompozycji jego
mała tylko część jest drukowana
ato Praeludium et Presto agitato
op 1. Mazurka op 4. Polonaise
et scherzino pour violon op 7.
Polonaises op 8. Six pièces
1. Prelude, 2 Agitato, 3 Etude
4. Lied 5 Scherzino 6. Reverie
op 9 Wiener Spinna.

"48 airs nationaux roumains
(ballades, chants, airs de danses).
recueillis et transcrits Chelmir
1-4 livr. Wild)." Six Danses
allemandes op 13 Wien (1866) Me-
ditation op 14 tamże. Andante
con variazioni op 15 tamże.
Slovakische Lieder op 16 tamże, Serbo-
Lieder op 17 tamże 1866) Oprócz
tego "O salutaris hostia" Offerto-
rium na tenor z tow. orkiestry
i chóru do dziś [illegible] kościołów
[illegible] i [illegible]. Wiele jednak
pozostało w rękopisie pomię-
dzy niemi album pieśni fran-
cuskich, polskich, mazurka
[illegible] skomponowana i prze-
słana [illegible] Rolandzie [illegible]
[illegible] w Czerniowcach

w r. 1864, i td. Krytyka wyraziła
się o dziełach Mikulego w bardzo
uznający sposób (z wielkiem u-
znaniem) a Rudolf Hirsch
[illegible]
(referent Wiener Zeitung) pisze
zdumiewający Mikulego.
„Nie mogę się obronić zdumieniu
jak takie dzieła zmuszone do tego
czasu pozostać mogły bez rozgłosu.
Mikuli .. ale jest dzieckiem
([illegible]) któremu mam,
[illegible] do pewnego stopnia
wydzierać potrzeba (abbringen
muss) Powiem więc krótko,
Te pieśni należą do najlepszych
najszlachetniejszego co w nie„
mieckiej pieśni się znajduje
one są aby je tak scharakteryzować
naturalne Ausblühen etc.

zjawiska

warszawskiej sceny najlepszego
obrazu ab. –
Wiener Zeitung 1860 Abendblatt
N 79 str 314.
Miklaszewicz Antonina patrz
Campi Antonina Tom II. Miała
siostrę [illegible] Mielcowicz jak
gdzie niegdzie mylnie pisza
pod imieniem [illegible] tej po rozpozna
za mąż podtrzymaniem swego
męża także głośnej śpiewaczki.
Antoniny Campi: Ur. 1818 około,
miała być pierwszej śpiewaczki
warszawskiej opery. W 1820 był
warszawskiej śpiewaczki nadwor-
nej i śpiewała w operach Mozarta
Rossiniego i gdy w Warszawie
przed carem Aleksandrem
Pierwszym w Tanarańskie

zmierzia obdarowali jego urodzin,
tym kozlantkorym pierscieniem.
Porozgniewano się w stawny Ka-
lalani i stawiano co do wdowom
~~tari~~ Uarovgzes i srtolij nawet mij,
rej. Czartia Sawiński dos Ma-
pod cieniem lampy (zmarł
Sawiński nagle się wypłynęło
morzem. Michałowicz zamiast
Mikłasiewicz). Księga świata
Warszawa I rocznik 1849 str.
Rut Rawazowskiego.

~~dnia~~ 19 [illegible] 1868.

Mozart Wolfgang Amadeus
syn urodził we Wiedniu 26 lip-
ca 1791 zmarł w Karlsbadzie
29 lipca 1844, najmłodszy
syn Mozarta był w dobrym
kompozycji jego wykonawca [illegible]
w wieku 76.

Moll Franciszek współczesny kompozytor w Krakowie który napisał kilka utworów kościelnych i wydał w Krakowie liczba kompozycji jego wynosi 7. Tom 20 z r 1869.

Nowakowski Jan Nepom. aktor i kompozytor urodz. we Lwowie w r 1797 zmarł tamże 21 Stycznia 1865. Ojciec jego był członkiem orkiestry teatralnej i wcześnie zamiłowania muzyki które tak dobrze obu przekonało że jako 8 letni chłopak grał dorywczo w orkiestrze teatralnej. Tamże wykonywał dyrekcje i teatrowe [illegible] o w nim skłonność do sceny dramatycznej i przy w 1811 jeszcze jako gimnazysta

wystąpił po raz pierwszy na scenie. Oprócz działalności scenicznej działał także jako kompozytor i tak pisał melodramy i operetki „Marmotkarka, Aktorowie wędrowcy, Złoty krzyżyk, Zagroda zalotna, Karpaccy górale i inne z któ-rych wiele pieśni stały się ludowemi. Nacjonalizował też wiele obcych operetek jak Offenbacha „Wesele przy latarniach" i tp pisząc do nich narodowe piosnki.

<u>Nidecki Napoleon Tomasz</u>

kompozytor muz. urodził się w Ra-domiu 1807 zmarł w Warsza-wie 1852. Ojciec jego meloman udzielał synowi pierwszych za-sad muzyki. W 12 roku przy-

udał do Warszawy do szkół gdzie
też zamieszkał u Rzepeckiego na jego
mieszkaniu talent uwagę zwrócono
a ten polecił go hrabiemu Za-
biełło mecenasowi i protektorowi
sztuk pięknych i Zabiełło zajął
się wykształceniem Niedźwieckiego
Oddał w 1822 roku do Warszaw-
skiego konserwatorium. W tym
to już czasie pisał Niedźwiecki piękne
pieśni komponował Polonezy a
nawet i dzieła wyższego zakro-
ju jak Kantaty, Msze i
jedną operetkę. Nadzwyczajne
zdolności N. spowodowały
że w r. 1828 na koszt rządu
wysłany został do Wiednia
przeto mógł odbyć podróże
po Niemczech i Włoszech.

Powstanie w r. 1830 uniemożliwiło
jednak te plany Niedźwieckiego,
bez zapomogi i bez majątku
zdany być sam na siebie. Osiedlił
się więc we Wiedniu kompozycji
i oddał do druku kilka swoich
prac u Pennauera. Pomysł,
mniejszy wyniki [illegible] on
się z kompozycji [illegible]
i napisał muzykę do Mairla
„Rothe von Hollabrunn" i
do Glascha „Schneider, Schlosser
und Tischler" — Potem w r.
1833 „Waldbrand, der Dorfs-
[illegible] (wyciąg fortepianowy
u Diabellego Wiedeń). Idealny,
twór [illegible] [illegible],
rodziny cesarza i muzykę
do Schumachera „Das Mädl"

oben von Homer Arios." W r.
1834 ukazała się jego "Sehnsucht
bei den Elementen" a wstawiona
tego roku został zamianowany
kapelmistrzem teatru na
Leopoldstadt. Z oper i
melodramat które w owym
czasie napisał wspominamy
"Traum auf dem Tonnen-
bühl" tekst Geldena, wystawio-
na w Marcu 1835, i Posse
"Die Junggesellenwirtschaft
im Monde". N. i Bock. cytuje
wiadomo do roku 1841 gdy z
owym czasie ukazuje się w
Warszawie gdzie też wkrótce jest
angażowany jako dyrektor orkiestry
opery. Pierwiej zdaje się tem,
pozycji kapelmistrza i ...

jego Salve Regina. Kompozycje
na pogrzeb generała Konstantynowicza,
i dalej kilka mszy, Ave Maria, Tebe poem,
fugę na poświęcenie świątyni
św. Wawrzyńca w r. 1841, — wielką
uwerturę koncertową i t. d.
Jego kompozycje nazywa ks.
Eliasz lekkie pełne gracji
i charakterystyczne, wogóle,
więc zwierciadłem był on tego,
lekkości i zarazem chwiejności i
niemiłe jak się wydawało.
czego dowodem jego kompozycja
ga do Salis „Das Grab".
Niewielki był kamieniem lekkie i
jako wirtuoz na fortepianie i
nauczyciel, który i śpiewem mógł
był znaczonym. (Sowiński).
Eliasz Rudolf Gallmeier lo.

Londer Tonstockler Grüns 1806).
Leierstunden (Wiener Blatt) 1805 S. 389.

Tom 21 z r 1870

nic.

Tom 22 z 1871.

Dodatki: Bogdanowicz Klotylda
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ur 1842 + w Korzelowicach [illegible]
zał Kiedrzyńskim 1864.

Tom 23 z r 1872.

nic

Tom 24 z 1873.

nic

Tom 25 z 1874.

nic

Tom 26 z 1875 Dodatek.

Campi Antonia. Lipsi na

biografia wraz z podobizną ~~[illegible]~~, nagrobka i danych dotyczących się nie nim napisem znajduje się w Archiwie Tow. przyj. muz. i konserwatoryum we Wiedniu. Napis nagrobkowy brzmi: Hier ruht / Antonia Campi / geb. Miklasiewicz aus Lublin / k.k. Kammersängerin in Wien / Sie ihr entschlief / eine treue Gattin / eine zärtliche Mutter / eine hochgeachtete Künstlerin / Sie endete / auf einer Kunstreise / in München / Die Reise des Lebens / am 1 October 1822 / nun heimgekehrt [?] zu / singen / im Chore der Engel.

__Schepler Franz Adalbert__ (Bd III Bd XXIV) urodzony we Lwowie 16 Października 1821. (Monatschrift für Theater und Kunst Wien 1855 herausgeber F. Klemm I Jahrgang.

dnia 27 i 1874.

nie ma nic

dnia 28 [illegible] 1874.

Sanguszko Roman książę woje-
woda wołyński i rosyjski genera-
ł lejtnant. Żył w połowie
18 wieku i był synem księcia
Pawła. Żył z [illegible] o swym
z księciem [illegible] ma-
[illegible] zamku w Dubnie
na Wołyniu. Wielki przyjaciel
muzyki utrzymywał na dworze swoim
dwie orkiestry, i do których dobierał
[illegible] i [illegible] do księcia
Antoniego takiego malarza a przy-
jaciela. Orkiestry te grywały
narodowe utwory jak polonezy
Mazurki [illegible] najwięcej
na muzykę [illegible] [illegible]

strzępów. Podczas wszystkich w
siebie wszystkich gracja pewna
i szczególna orkiestra wiejskie [illegible],
ta nie napotykana, złożona mię,
naówczas z 12 górali grających
na swoich fleciskach i bębnach.
Podczas [illegible] ustawiano w rzędy
na różnych punktach sali [illegible]
[illegible] pozrastane i [illegible]
[illegible] którzy każdemu tu ostro
odpowiedniemu [illegible]
wszystko. Był także w Karpatach w
złocistym bębenkiem imieniem
Deborah który z mistrzowstwem
na pojedynczym swym bębenku,
[illegible] mógł wykonywać. Gdy
jednak ksiądz sam był albo mię,
którzy tylko z zapałem jego pracy
[illegible], natomiast wykonywania jego

orkiestra tylko trio na dwadzie
skrzypiec i bas, których jednie
ważne w modzie były. (1759).
Ostrowicz Andr. Mémoires pour
servir à l'histoire des règnes
d'Auguste III et de Stanislas Auguste
Poniatowski.

Dawidek Mikołaj kapelmistrz
nadworny w Kamieńcowie zm.
8 grudnia 1793 z polskiej rodziny
szlacheckiej. Uczęszczał do gimn.
naprzód we Lwowie. Z młodości
napełniony zamiłowaniem i po-
ciągiem do kształcenia skrzypiec
wyuczył się tej sztuki u pewnego
mistrza we Lwowie, następnie
jednak sam dalszego nauk.
Kształcenia udał się do Wiednia
gdzie też pod kierunkiem

Wörmana i Geissenhofera zupeł-
nie się wykształcił potem jednak,
że sam do tego stopnia się wy-
doskonalił że sława jego jako
lutnika daleko poza granice
Wiednia sięgała. Tego w r. 1818
zbudowane skrzypce za 200 duka-
tów przez bankiera Mollera w
Bremie zakupione skrzypce,
wzbudzały podziw nawet Paga-
niniego. Przez S. zbudowany
kwartet smyczkowy otrzymał
na wystawie 1835 pierwszą nagro-
dę. Instrumenty więc jego pośród
w obecnym i szczególniej kraju,
zresztą były bardzo poszukiwane.
Dołączam pismo Paganiniego
do Sawickiego w Wiedniu
10 Sierpnia 1828 r. [illegible]

straordinario per fabbricare i violini" nazwa – Dragonetto [illegible]. O bardziej pisano o nim w Allgemeine Wiener Musik Zeitung przez Dr. Aug. Schmidl'a III rocznik 1843 Nr-67 str 282 „Gottlieb von Mai-tan, welcher sich um die Musik Instrumente verdient gemacht haben." „Nikolaus von Sawicki-von Walde. Armia Nr 121 pod „Musik Noti-zen" —. Adolf Ilmowietre, Zagowany przez M. G. Schira w 1807 r Dudalka 10 lipca. i Meyers Grosses Conver-sations Lexikon für die ge-bildeten Stände. Bd III Seite 300.

Dnia 29 z r. 1875.

nic

Dnia 30 z r. 1875.

nic.

Dnia 31 z r. 1876.

Scholl Karol Hieronim Mikołaj wiolonczelista flecista i kompozytor urodzony w Żółkwi w Galicyi d. 8, według biograficznej pisemnej notatki w Wiedeńskim konserwatoryum d. 12 Stycznia 1778. Zmarł w Wiedniu 12 lutego 1854. Jego ojciec był kapelmistrzem w służbie księcia Radziwiłła (Polskie orkiestry) i przybył z nim do Wiednia gdzie przedtem gdy na uniwersytet uczęszczał od niego od 1790 rozpoczął naukę muzyki.

a mianowicie śpiewu i w skrzyp-
cach i na flecie otrzymywał.
Na ostatnim tym instrumencie
wykształcił się pod kierownic-
twem Biołnego mistrza nadwor-
skiem Krauth na wiolonczela.
Od 1 Maja 1797 uzyskał posadę
pierwszego flecisty w nadwor.
teatrze w Berlinie a w r. 1810
przeniesiony został do nadwor.
opery. Przez lat 42 był on na
stanowisku swem jako flecista
czynnym pracował też jako
nauczyciel i wykształcił wielu
zdolnych uczni między innymi
i Józefa Fehrbacha. Komponował
też na swój instrument a liczba
ogłoszonych dzieł jego wynosi 38.
które znane jako zwietrne

otrasla. Österr. Illustr. Zeitung
Wien 1857. № 156. Gessner
Universal Lexikon der Tonkunst
Universal Lexik. der Tonk. von Schilling.
Gebaur u. Bernsdorf Bd III
Schilling das musikalische Europa
1842 str. 305. (Orlowski tez mylnie
podaje, że na 8 strun [illegible]
[illegible] Orlowski).

tom 32 z r 1876

nic

tom 33 z r 1877

nic

tom 34 z r 1877.

Sowiński Słownik muz.
jest wzmianka w [illegible]
[illegible] wschodniej (Gött)
[illegible] w r 1781 według
öster. National encyklopädie

Dopiero ~~30 listopada~~ 1795 r. umarł we Lwowie 20 listopada 1859. Jego ojciec Michał Serwaczyński był Dyrektorem chóru kościelnego w Katedrze Lubelskiej. Pierwsze wykształcenie muzyczne otrzymał w domu następnie jednak według opisu National Encyklopedie ~~jus~~ od hrabiego Grada, (przyjaciela [?]) gdzie Obristlieutenant przy Kaiserjägerach który był wybornym skrzypkiem. Następnie wstąpił w podróż artystyczną w której zwiedził najpierwsze miasta polskie a następnie Berno, Wiedeń, Gratz, Laibach, Klagenfurt (Celowiec) w marcu 1832 Wenecję, gdzie go nawet z Paganinim

porównywano. We Wiedniu peł-
nił przez jakiś czas czynność jako
pierwszy skrzypek i solista w
teatrze an der Wien. W r. 1837
został dyrektorem orkiestry tej,
a tam w Peszcie i w Budzie, oprócz
tego utworzył tam instytut
muzyczny. W r. 1840 zawe-
zwany do Lwowa na dyrektora
orkiestry teatru hr. Skarbka
i równocześnie z tem objął i dy-
rekcyę muzyki w kościele OO. Do-
minikanów. Na stanowisku
tem był aż do swej r. 1859 za-
szłej śmierci. Jako skrzypek
był [illegible] równorzędnym
największej miary, gra jego
była pełna namiętności
(Leidenschaftlich), przypodobywała się

i odpowiedniu charakterowi pol-
skiego narodu, prawie melancho-
lijna, polskie melodyje rytmi-
cznie pomimo miękki sposób jego wy-
konania (Vortrag) coś boleśnie
wstrząsającego /: erschütternd
(ergreifend) :/ Jego polonezy
na fortepian, jego wariacyje
na skrzypce z towarzyszeniem
orkiestry były swego czasu z ocho-
no poszukiwane jak ulubione.
Wyszły one w druku w Lipsku
Warszawie i Wiedniu. Liczba
ich jest wielka a pomiędzy nie-
mi należy szczególniej podnieść:
Introduction et variations
brillantes sur un thème de
Rossini pour Violon avec
accompagnement d'orchestre
op. 8.

i Introduction et variations sur thème hongrois pour violon solo avec accompagnement d'un quintette. op. 9. Pamiętny przez niego wykształconemi uczniami znajdującemi, Laskinowski, Borkowski i Henryk Wieniawski.

Źródła: Oesterreichische National Encyklopedia Gräffera i Czikanna Wiedeń 1837. Tom V str. 24. i Sowiński Les musiciens Polonais.

Sierakowski Wacław krakowski kanonik muzyki w Krakowie w r. 1740 umarł tamże w r. 1806. znany filantrop. Pozostały [przypuszczalnie biografii] miłośnik muzyki Z podróży do Włoch przywiózł

[illegible]

[illegible]

[illegible] X 4 IV.